

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 140 (2016), **Duminica a 27-a după Rusalii**
(Tămăduirea femeii gârbove)

Evanghelia: Luca 13, 10-17*

În vremea aceea Iisus învăța în una din sinagogi sâmbăta. Și iată, o femeie care de optsprezece ani avea un duh de neputință și era gârbovă și nu putea nicidecum să se ridice. Iar Iisus, văzând-o, a chemat-o și i-a zis: „Femeie, dezlegată ești tu de neputința ta!” Și și-a pus mâinile pe ea, și ea îndată s'a îndreptat și-L slăvea pe Dumnezeu. Dar mai-marele sinagogii, mâniindu-se că Iisus a vindecat-o sâmbăta, drept răspuns a zis către mulțime: „Șase zile sunt în care trebuie să se lucreze; așadar, în ele veniți și vă vindecați, dar nu în ziua sâmbetei!...”. Iar Domnul i-a răspuns, zicând: „Fățarnicilor! Fiecare din voi oare nu-și dezleagă sâmbăta boul sau asinul de la iesle și-l duce de-l adapă? Dar aceasta, fiică a lui Avraam fiind, pe care, iată, de optsprezece ani a legat-o Satana, oare nu se cuvenea să fie dezlegată de legătura aceasta în ziua sâmbetei?” Și zicând El acestea, toți cei care-l stăteau împotriva se rușinau; și toată mulțimea se bucura de toate slăvitele fapte săvârșite de El.

**Gârbovirea spirituală - a privi numai la cele pământești,
neglijând cele ale cerului**
Sfântul Nicolae Velimirovici

Omul gârbovit nu privește la cer, ci la pământ. Așa era în vremea aceea o femeie gârbovă. De optsprezece ani împliniți, capul ei era împreunat cu genunchii, încât putea privi doar praful pământului și viermii din praf, și respira praf și toate duhurile pământului. Dar Hristos s-a milostivit de ea, și i-a strigat: “Femeie, slobozitu-te-ai de boala ta”. Și și-au pus pre dânsa mâinile; și îndată s-a îndreptat, și slăvea pre Dumnezeu. (Lc. 13:12-13)

Tâlcuirea modernă: **din toate continentele acestei lumi, Europa o reprezintă pe femeia gârbovă.** De când întâi-stătătorii duhovnicești ai Europei, fără știința și voia

*)Texte preluate din ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu

popoarelor Europene, s-au rupt de adevărata Biserică a lui Hristos, din Răsărit, de atunci omenirea Europeană a început din ce în ce mai mult să se gârbovească și să-și aplece capul spre pământ. **Veacul al XX-lea este veacul cel mai bolnav din viața omenirii europene**, căci în acest veac capul omenirii s-a aplecat atât de jos, încât s-a împreunat cu genunchii, iar de aici nu mai poate vedea decât pământul și viermii pământului, și nu mai poate respira decât duhorile pământului. **Să-i vorbești despre cer înseamnă să-i vorbește despre ceea ce nu poate vedea**, căci întreaga ei ființă e atât de gârbovită încât, cu simțurile ei, nu poate percepe decât ceea ce e jos, ce e din pământ, ce e mai prejos de om. Din această perspectivă a femeii gârbove trebuie privită și prețuită întreaga viață a Europei din veacurile trecute. Din această perspectivă a luminii, cea a unei femei gârbove ce privește în pământ, s-a dezvoltat știința, arta, economia, politica și întreaga viață omenească, individuală și socială – îndeosebi viața omenească. Privind numai la pământ, s-a explicat totul prin pământ. Văzând numai pământul, s-a luptat doar pentru pământ. Auzind numai pământul, toată știința omenească s-a lăsat purtată de freamătul pământului umed. Simțind numai mișma putreziciunii pământești, acel miros a covârșit toate bine-plăcutele miresme cerești. Minte omenească s-a preocupat doar cu cercetarea celor pe care le poate vedea cu ochiul, auzi cu urechea și mirosi cu nasul, s-a încredințat adică pământului și numai pământului – aceasta era înțelegerea femeii gârbove. Sute de aparate a născocit mintea femeii gârbove, ca să cerceteze pământul și cele din pământ. A cercetat toate plantele și rădăcinile, viermii mari și mici, și pe cei foarte mici, pe cei văzuți și pe cei nevăzuți. Femeia gârbovă și-a înarmat ochii cu microscopice și cu ochelari fini, ca să vadă cu de-amănuntul tot mușuroiul de viermi. Pe toate le-a văzut, pe toate le-a aflat, și a vestit cerului și pământului că nu există nimic afară de viermi, mari și mici, văzuți și nevăzuți, gânditori și negânditori, că omul este numai un vierme între viermi, iar deasupra viermilor, un supra-vierme. Atât a putut vedea femeia gârbovă, și nimic mai mult. Ca să vadă mai mult, ar fi trebuit să fie dreaptă, cu capul ridicat spre cer și cu mintea deschisă către lumea de sus. Iar acea lume de sus nu este un mușuroi de viermi, ci Ierusalimul cel de sus, oastea Domnului cea luminată și strălucitoare, alcătuită din minunata ierarhie cerească a Serafimilor, Heruvimilor, a Scaunelor, Domniilor, Puterilor, Stăpâniilor și Începătoriilor, a Arhanghelilor și Îngerilor, și din mulțime nenumărată de Drepti și Plăcuți ai lui Dumnezeu. Femeia gârbovă nu poate vedea întregul Ierusalim de sus, întreaga lume duhovnicească de deasupra omului. Ea vede doar ce-i mai jos de ea, nicidecum ce-i mai presus. De aceea, tot ce-a cugetat și a făurit de-a lungul ultimelor câtorva veacuri a cugetat și a făurit pe nisip, pe praf, pe pământ și pe noroi, pe cele pe care le putea vedea și simți sub ea. **Cine va înțelege privind în această lumină evoluția omenirii europene de la ruperea de Biserică, acela va înțelege tot.** Așa cum pescarul de pe râul mîlos miroase a mîl, așa și întreaga cultură europeană, cu știința și filosofia ei, cu arta și religia, și cu întreaga ei cultură, miroase toată a mîl, a pământ, a praf – singurele lucruri pe

care o femeie gârbovă le poate vedea. Hristos este singurul tămăduitor al gârbovirii.

Pricina gârbovirii Europei stă în călcarea legii lui Dumnezeu, și mai cu seamă în necinstirea părinților săi. Nimic nu pedepsește Dumnezeu cu mai multă asprime decât păcatul copiilor împotriva părinților, căci este un păcat împotriva Părintelui ceresc. De aceea Domnul i-a binecuvântat dintru început pe cei ce își cinstesc părinții, pe tatăl și pe mama lor, ca pe un simbol al lui Dumnezeu însuși; de aceea i-a blestemat pe cei ce își batjocoresc părintele, așa cum s-a întâmplat cu Ham, fiul lui Noe, care l-a batjocorit pe tatăl său. Cinstește pre tatăl tău și pe muma ta, (Mat. 15:4) aceasta este esența, inima tuturor poruncilor lui Dumnezeu. Cine își cinstește părintele pământesc, acela își cinstește și Părintele ceresc. Pe această învățătură de jos este întemeiată învățătura de sus. Cine nu-și cinstește tatăl și mama, pe care îi vede, cum Îl va cinsti pe Dumnezeu Tatăl, pe care nu Îl vede? Începutul întregii gârboviri a Europei a fost necinstirea părinților, a celor trupești și a celor duhovnicești. De atunci a început să-i crească cocoșa din spate, precum cea a cămilei, de atunci a început să i se împreuneze capul cu genunchii. De aceea nu vede nimic din cele cerești și nu înțelege nimic din cele duhovnicești. Ea vede și înțelege numai ce e vierme sau mușuroi de viermi.

Fiți cu luare aminte, fraților, și învățați să vă cinstiți părinții. Aceasta este toată porunca lui Dumnezeu, temelia tuturor celorlalte porunci ale lui Dumnezeu. Cinstește pre tatăl tău și pre muma ta, ca să fie ție bine și să trăiești mult pre pământul cel bun, carele Domnul Dumnezeuul tău dă ție. (Ieș. 20:12) Iar noi adăugăm, în duhul Evangheliei: și să moștenești împărăția Tatălui tău ceresc, cea fără de sfârșit. Amin.

Sursa: **Sf. Nicolae Velimirovici**, Scrisoarea a 79-a din volumul *Prin fereastra temniței*, Editura Predania, București, 2007, p. 243-245

Vitamine duhovnicești

Nu este bine să fim fanatici

Creștinul nu trebuie să fie fanatic, ci să aibă dragoste față de toți oamenii. Cel ce aruncă cuvinte fără discernământ face rău, chiar dacă ar avea dreptate. Am cunoscut un scriitor care avea multă evlavie, dar vorbea mirenilor cu un limbaj plin de cruzime, care pătrundea în profunzime și tulbura. Odată îmi spune: "La o întrunire am spus asta și asta unei doamne". Dar modul în care i-a vorbit a terminat-o. A jignit-o înaintea tuturor. "Ascultă", îi spun, "tu arunci în ceilalți coronițe de aur cu diamante, însă așa cum le arunci spargi capetele, și nu numai pe cele sensibile, ci chiar și pe cele tari". **Să nu aruncăm cu pietre în oameni în mod creștinesc. Cine mustră înaintea celorlalți pe cineva care a păcătuit sau vorbește cu patimă despre o oarecare persoană, unul ca acesta nu e mișcat de Duhul lui Dumnezeu, ci de celălalt duh.** Modul de a proceda al Bisericii este dragostea, el diferă de acela al juriștilor. Biserica le

privește pe toate cu îndelungă-răbdare și caută să ajute pe fiecare, orice ar fi făcut, oricât de păcătos ar fi. **Văd la unii creștini un mod ciudat de logică. E bună evlavia lor, e bună și dispoziția pentru bine, dar e nevoie și de discernământ și largime duhovnicească, ca să nu fie însoțită evlavia de îngustimea de minte și de senilitate. Totul este să avem o stare duhovnicească în care să acționăm cu discernământ duhovnicesc, pentru că altfel rămânem la “litera legii”, iar “litera legii omoară”. Cel ce are smerenie nu face niciodată pe dascălul; ascultă și, atunci când i se cere părerea, vorbește cu smerenie, niciodată nu spune “eu”, ci “gândul îmi spune”, sau “Sfinții Părinți au spus”. Adică vorbește ca un ucenic. Cel care crede că este destoinic să îndrepte pe alții are mult egoism. (...)**

Este nevoie de trezvie. Orice ar face omul, s-o facă pentru Dumnezeu. Uităm de Dumnezeu și rămâne după aceea gândul că facem ceva deosebit, dar facem de complezență și căutăm numai să nu scădem în ochii oamenilor. În timp ce dacă ar acționa cineva cu gândul că Dumnezeu îl vede și îl veghează, atunci orice ar face are siguranță; altfel, dacă face ceva doar ca să apară bun în ochii oamenilor, le pierde pe toate, pe toate le risipește. Pentru fiecare acțiune a sa, omul trebuie să se întrebe pe sine: “Oare ceea ce fac acum mă odihnește pe mine? Dar pe Dumnezeu îl odihnește?”, și să cerceteze dacă aceea este plăcută lui Dumnezeu. Dacă uită să facă asta, uită după asta și de Dumnezeu. De aceea, mai demult se spunea: “Pentru Dumnezeu...”, sau “netemătorul de Dumnezeu”, “nu se teme de Dumnezeu?”. Sau spuneau: “Dacă vrea Dumnezeu, dacă îngăduie Dumnezeu”. Simțeau prezența lui Dumnezeu peste tot; aveau mereu înaintea lor pe Dumnezeu și luau aminte. Trăiau ceea ce spune Psalmul: “Văzut-am pe Domnul înaintea mea pururea, ca să nu mă clatin”, și nu se clătinau. Acum, vezi, încet-încet intră tipicul european și mulți nu fac răul, mai mult din politețe lumească. (...)

Cele mai multe ispite le creăm noi înșine, atunci când (în locul lui Dumnezeu) ne punem pe noi înșine în raportul nostru cu ceilalți. Adică atunci când ne mișcăm purtați de interese meschine, vrem să ne înălțăm pe noi înșine și urmărim satisfacția noastră personală. **În cer nu se urcă cu urcușul lumesc, ci cu coborâșul duhovnicesc.** Cel ce merge pe jos merge totdeauna cu siguranță și nu cade niciodată. De aceea, pe cât putem, să deșrădăcinăm proiecția lumească și succesul lumesc, care de fapt sunt nereușită duhovnicească. Să ne scârbim atât de egoismul ascuns cât și de cel afișat, precum și de complezență, ca să iubim sincer pe Hristos. **Epoca noastră nu e caracterizată de lipsa de zgomot, ci de impresionarea lipsită de sens. Viața duhovnicească este lipsită de zgomot.** E bine să facem cele ce sunt potrivit măsurii noastre în chip corect, fără zgomot, fără pretenții mai presus de puterile noastre, pentru că altfel va fi spre paguba sufletului și trupului nostru, și adesea și în dauna Bisericii.

Sursa: **Cuviosul Paisie Aghioritul, Trezire duhovnicească**, Editura Evangelismos, București, 2003